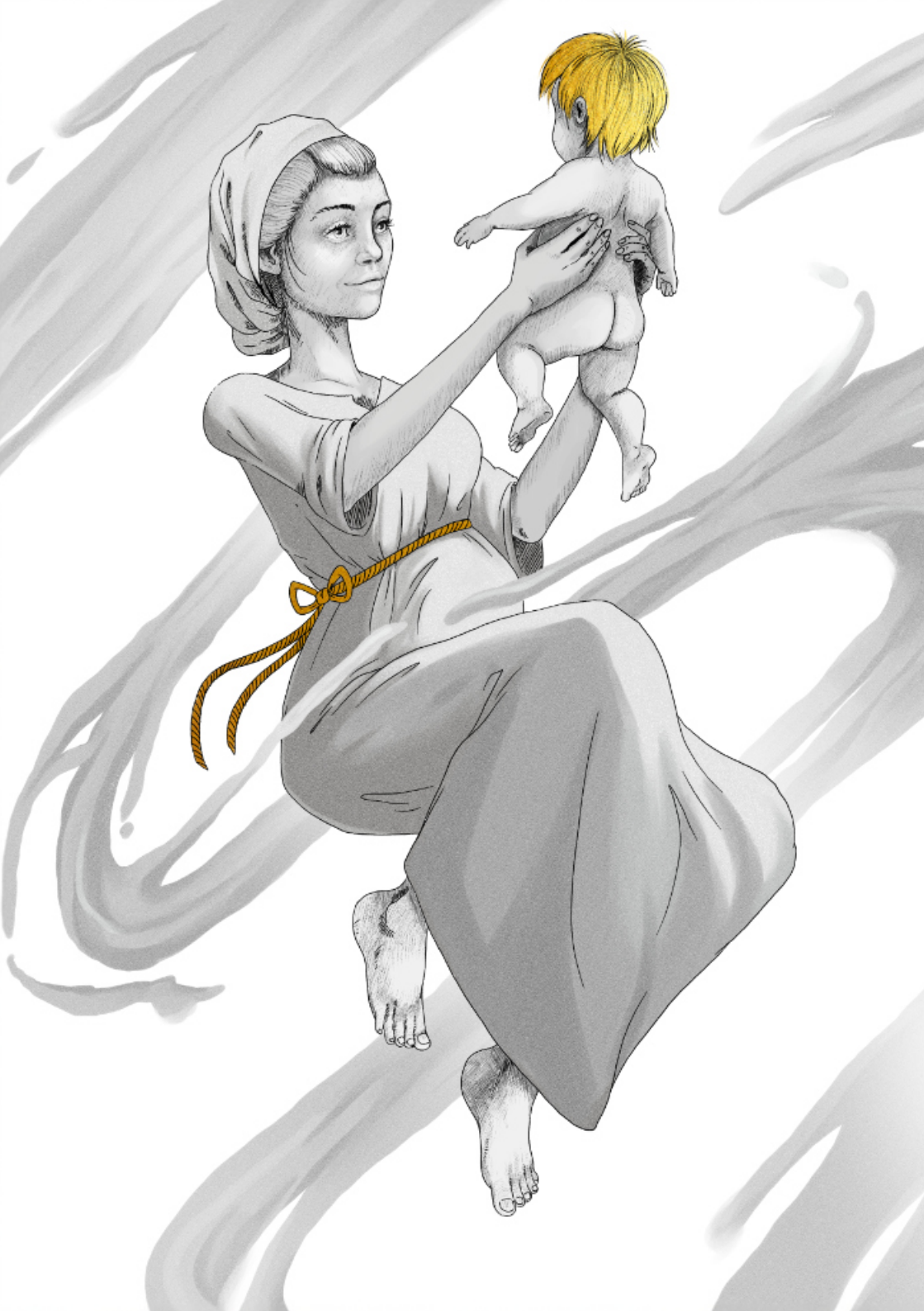

KAPITOLA I

NAROZENÍ

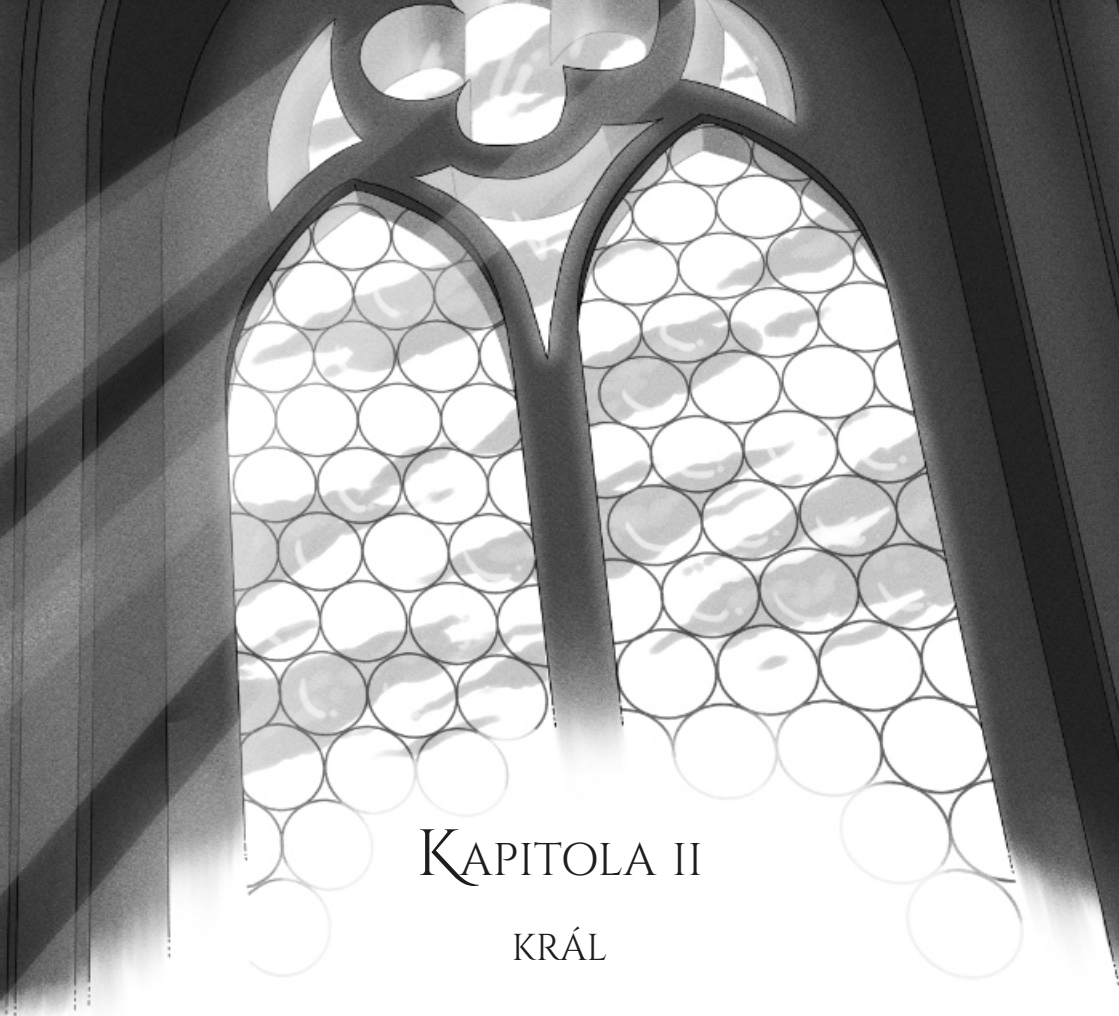
Toho letního rána bylo až nezvykle ticho, jen svěží vánek zlehka vířil prach na vyschlé cestě a pohrával si s lístky vzrostlých dubů, které ji lemovaly. Vlášda klidu ale měla brzo skončit. Nebe na horizontu rychle zatahovalo svou oponu a dávalo všem na srozuměnou, jaké živly za okamžik převzmou vládu. Divoké úskoky blesků a dunivé hřmění byly předzvěstí toho, že to budou síly letní bouřky. Už z dálky bylo patrné, jak mohutný víchř strhává z nebe proudy

vody a nelítostně jimi bičuje zem. Scéna takového živelného představení se nezadržitelně přibližovala k cestě, po které si to kráčeli dva muži. Byl to první poutník ubírající se cestou z vesnice, který se kousek za ní míjel s tím posledním, jenž se teprve vracel domů. Častokrát se zde potkávali a mělo tomu tak být i dnes.

Jednomu putování začínalo, byl plný očekávání, co mu jeho cesta přinese, a druhému naopak náročná pouť končila a snil už jen o klidu domova. S respektem se vždy poklonili a pozdravili úsměvem. Dneska bylo ale vše jinak, shledání obvyklým způsobem už nestihli. Vzduch byl nabitý statickou energií a oba si byli dobře vědomi, jaké nebezpečí jim hrozí. Správně vytušili, že jediným místem pro rychlý úkryt je malá kaplička, která od nepaměti stála u cesty, a jejich chůze se změnila v úprk. Do bezpečí to měli podobně daleko a celí zadýchaní se také na místě potkali. V poslední chvíli vběhli dovnitř, načež venku nastalo běsnění. Krajina potemněla a burácivý vítr ohýbal i vzrostlé stromy podél cesty, kterou průtrž přeměnila v živý potok. V kulisách šlehajících blesků a hromobití to v onu chvíli připomínalo peklo na zemi. Jak rychle ale celá vřava přišla, tak rychle naštěstí i odešla. V čerstvém větru těžké mraky nakonec přeci jen ustoupily a dovolily našim poutníkům opustit jejich dočasný úkryt.

Muži pak ale ještě chvíli stáli před kapličkou a s úžasem pozorovali tu všudypřítomnou krásu. Uvědomovali si, že by nikdy nemohli prožívat onen hluboký klid, pokud by předtím nebyli svědky nelítostného souboje živlů. S touto zkušeností se nakonec vydali pokračovat každý svým směrem. Po pár krocích ale zastavili, ohlédli se a uznale zvedli palec, jak vše zvládli a něco nového v sobě přitom objevili.

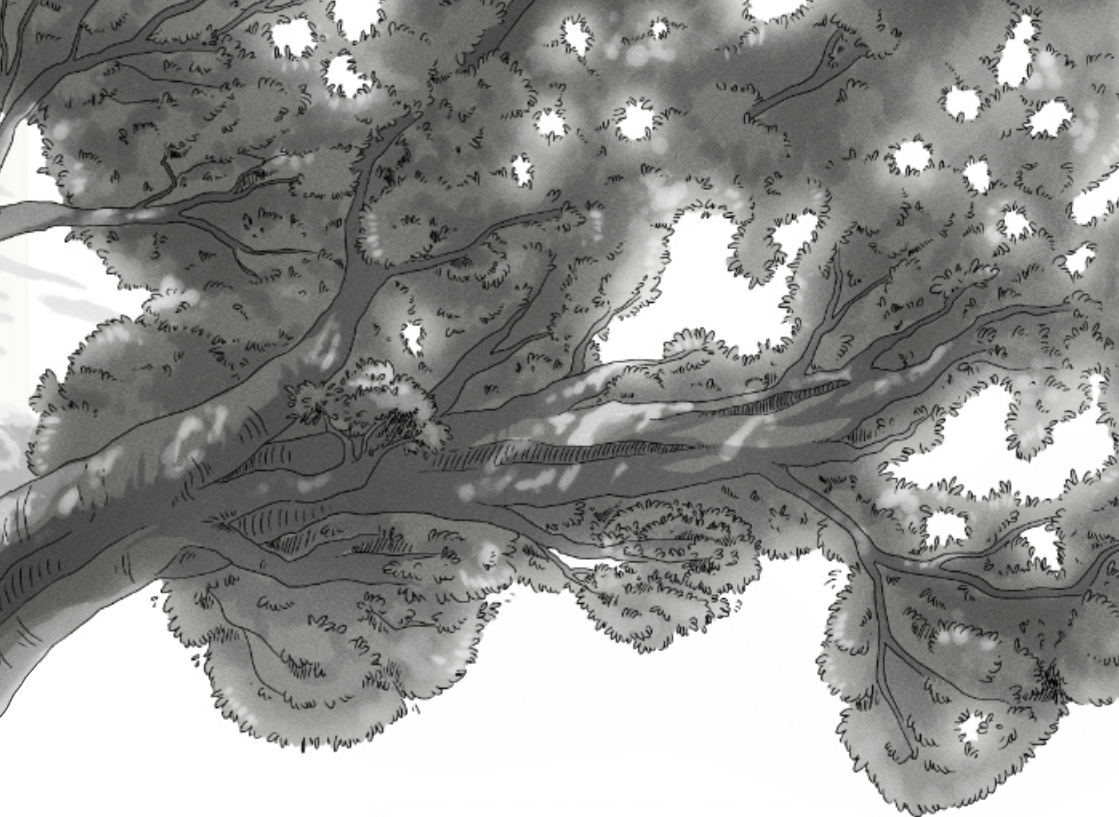

KAPITOLA II

KRÁL

Čas plynul jako oblaka v čerstvém větru a od návštěvy králova posla odteklo bystřinou z lesů nad vsí tolik vody, že by naplnila zdejší rybník. Místní zprvu objímaly pocity očekávání, jaké změny jim taková událost přinese. Když ale dlouho nepřicházela žádná odezva, vracel se život v údolí do svého zaběhnutého rytmu. Zanedlouho si nikdo na návštěvu z královského dvora ani nevzpomněl. Zdálo se, jako by bylo vše zapomenuto, a vědomí osadníků oblažovalo ujištění, že jim chlapec zůstane nablízku.

KAPITOLA III

DOMOV

Jen před krátkým okamžikem zmizela královská garda za horizontem cesty, nad níž se ještě vznášela oblaka prachu, když z druhé strany přicházel Jakub. Vracel se z dlouhé poutě a návštěvu krále minul opravdu jen o chvíli. Vzduch byl stále prosycen vůní koní a cestu brázdily čerstvé stopy. Muž se po všech těch rýhách rozhlížel s takovým zaujetím, že si ani nevšiml, jak jej Marie už netrpělivě vyhlíží. Netrvalo ale dlouho a její po-

zornost ho neviditelnou silou doslova otočila. Pevné objetí záhy prozradilo, jak moc jsou za shledání rádi.

Svíraje svou ženu se Jakub zeptal:

„On tady byl král, že?“

Marie se neochotně vymanila, pohlédla mu do očí a odvětila:

„Ano, celá hradní družina a není to tak dlouho, co odjeli. Joel ti bude vyprávět, pojď za ním.“

Načež svého muže chytla za ruku a plná radosti si ho vedla domů.

Když rodiče vstoupili do pokojíku, seděl chlapec v zamyšlení na své posteli. Jakmile ale uviděl tátu, vstal a rozeběhl se mu do náruče. Na objetí, které Jakub zažíval před okamžikem venku, navazovalo to uvnitř, se synem. Dva natolik krásné okamžiky, že si ani neuvědomil pauzu, která mezi nimi proběhla. Oba zážitky se v něm spojovaly jako řeky na soutoku a umocňovaly pocity štěstí, které ve své rodině měl.

„Tak jsem slyšel, že jste tu měli návštěvu,“ pravil a hladil přitom chlapce po tváři.

»Ano, tati, byl tu král,« odpověděl mu Joel a týmž dechem dodal: »Vzpomínáte, jak jsem vám říkal, že překročí práh našeho

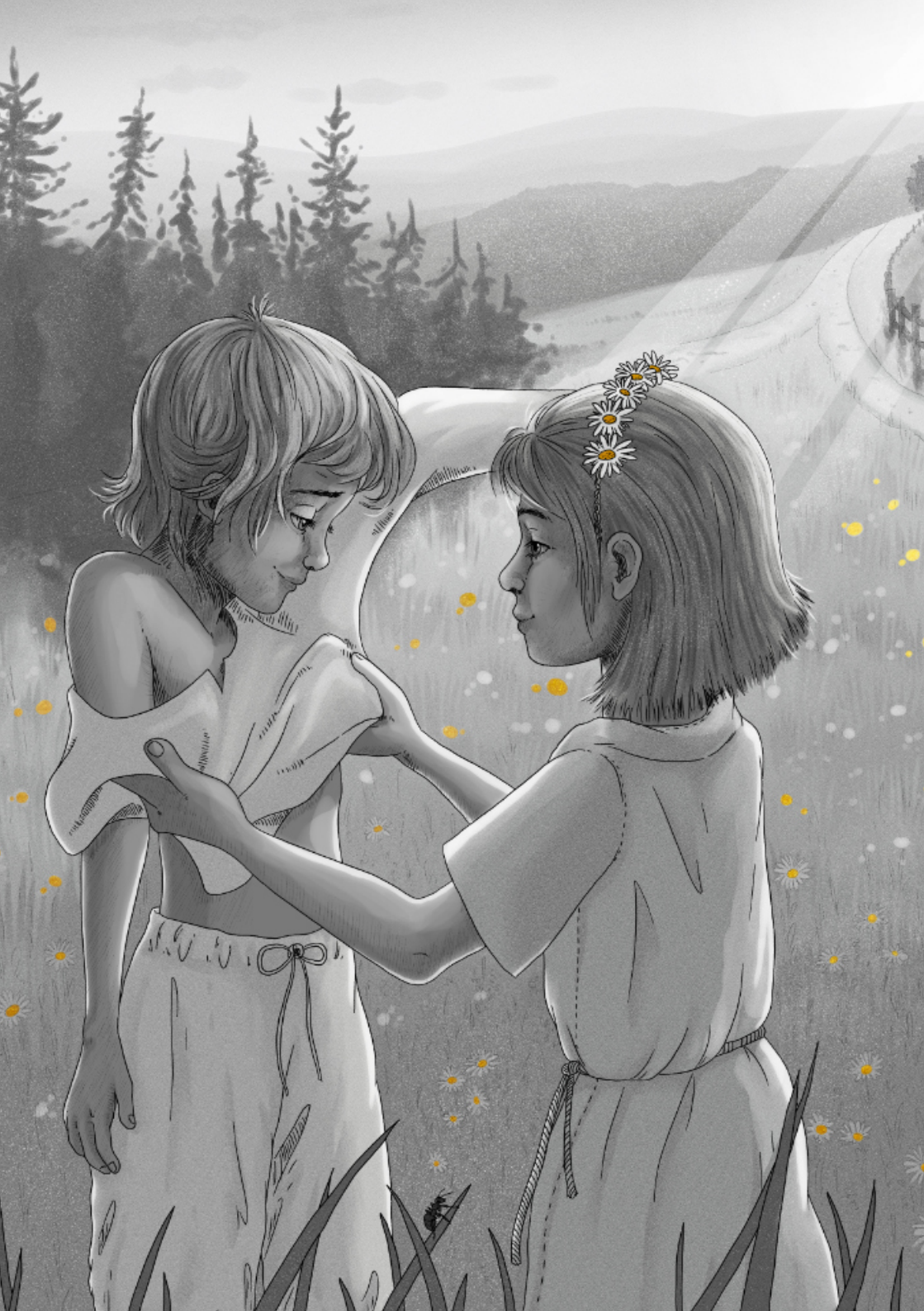

KAPITOLA IV

CESTA

S úsvitem nového dne přišel do Sluncelásek déšť, který v podobě letní přeháňky rozehrál svou úchvatnou melodii. V jejím podmanivém rytmu pak tancovaly kapky po střechách a nedaly už vesničanům spát. Takřka vše živé bylo těmito zvuky vybízeno k probuzení. Vzduch byl svěžest sama, a pokud by mohl mluvit, asi by hlásal, ať mu jsou otevřena okna a je vpuštěn dovnitř, že pomůže nakročit do nového dne v lepší náladě. Přestože tohle ráno nevíťaly paprsky slunce, nebylo o nic méně kouzelné.

KAPITOLA V

SETKÁNÍ

Naši poutníci prošli sotva polovinou údolí Sluncelásek, a přesto jim osud předložil už dva zážitky, z toho jeden velmi silný příběh. Snad i proto byly jejich další kroky doprovázeny tichem. Nicméně oba cítili, jak je jim spolu dobře. V životě to tak už bývá, že když člověk zakusí něco silného, nechce na to být sám. Sdílená bolest se jeví méně tíživou a sdílená radost se naopak násobí. A možná, že právě toto poznání stojí za potřebou žít v láskyplné rodině a okruhu dobrých přátel.

Zakrátko Jakub zpozoroval na chlapci únavu, a tak s ním sešel k hromadě klád u cesty, která se nabízela jako ideální místo pro krátký odpočinek. Posadili se na největší z nich a v úlevě si protáhli nohy. Nato vyndal makové buchty, které jim Marie upekla na cestu, a šibalsky se na Joela usmál. Tomu se hned rozzářila očička a už se po nich natahoval. Jeho radost pak oživila i přání si povídat.

»Víš, táto, stále přemýšlím o tom muži a lidech, kteří tam byli s ním,« začal pomalu odhalovat své pocity.

Jakuba dojímalo pohled na chlapce, u něhož se spojoval požitek z dobrého jídla a touha po vyprávění. Záměrně nereagoval a vyčkával, čemu dá jeho syn přednost. Ten sám brzo pochopil, že s plnou pusou to povídání úplně nepůjde. Ale místo aby přestal jíst, tak raději mlčel a pochutnával si na své buchtě. Jen co dojedl poslední kousek, usmál se a povídá:

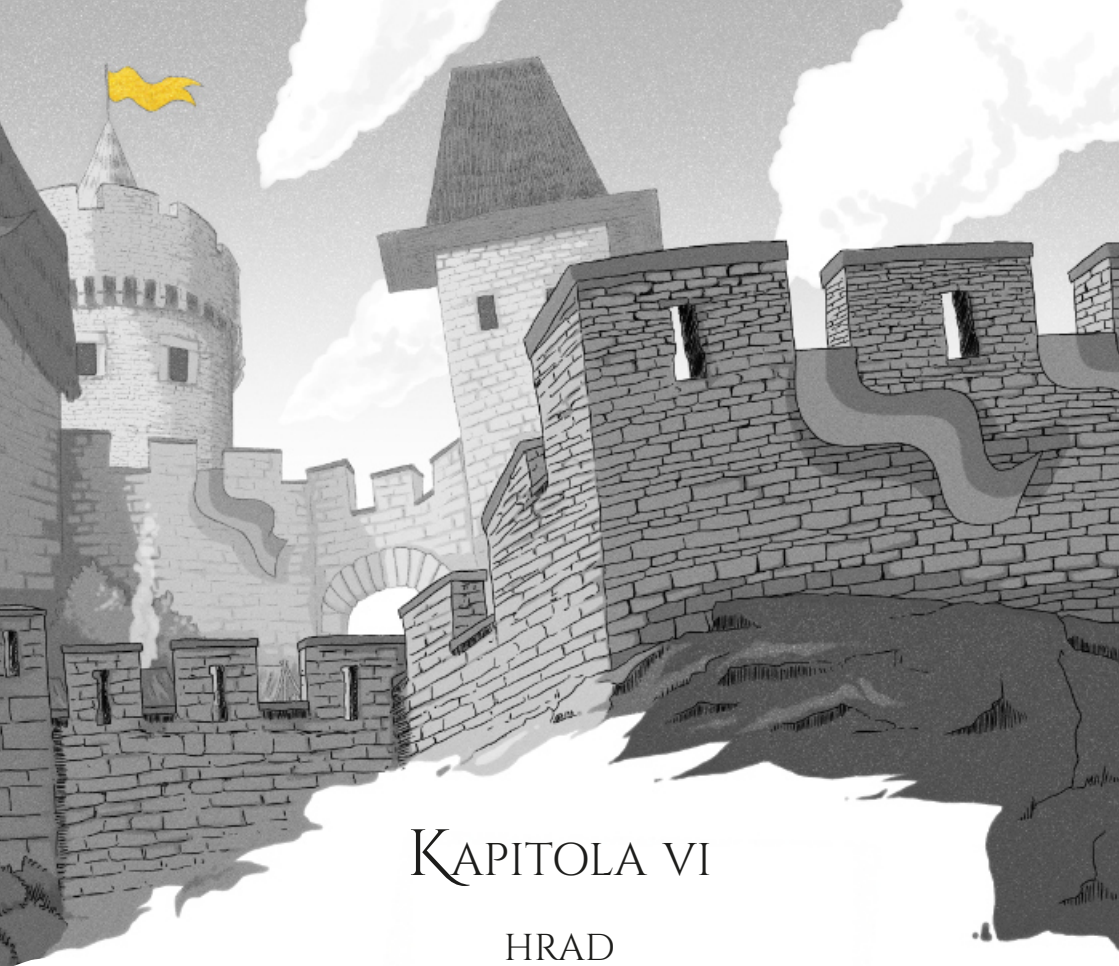
»Jsou chvíle, kdy je buchta od maminky prostě to nejvíc a všechno ostatní musí počkat.«

„Máš pravdu, Joeli, dobré jídlo může mít až magickou moc. Ale chtěl jsi něco říci,“ poznamenal Jakub.

»Ano, tati, napadlo mě, jak by se k sobě lidé chovali, pokud by si byli všichni blízcí. Je pravda, že každý vnímáme bolest a trápení podobně. Máme-li někoho rádi, prožíváme obrovská muka, když se mu něco stane. Možná by stačilo použít větší představivost a bylo by mezi námi mnohem více pochopení.«

„Jak to, Joeli, myslíš?“ zeptal se Jakub.

KAPITOLA VI

HRAD

Cesta tak provedla naše poutníky celou vesnicí, a pokud by dokázala mluvit, ujistila by je, že ji mohou s důvěrou následovat až k hradu. Jakub znal tento kraj velmi dobře, byl mu domovem, avšak pro chlapce často i malý krůček představoval velký krok do neznáma. O to více si ale cestu užíval, zvláště když mu byl osud nakloněn a předkládal mu tak bohaté zážitky. Jako by samo Stvoření došlo k závěru, že je připraven stále více nahlížet do tajemství moudré knihy života. Nová poznání z tohoto světa dolévala

poháru jeho vlastní moudrosti a umocňovala přání pomáhat ostatním. I proto byl Joel vděčný za zkušenosti, které mu tento den přinesl. Bez přehánění se dalo říci, že rostl každým krokem, který cestou na hrad udělal.

Slunce nad obzorem už vítalo podvečer, když Jakub vyhlížel malý hostinec, kde chtěl s chlapcem přenocovat. Krčma Na Rozcestí, cíl dnešního putování, už nebyla daleko. Nacházela se skutečně na rozcestí, a to pod vrchem, na kterém stál hrad. Na ten by zvládli dojít, ale návštěva byla domluvená až na příští den. Vyrazili o něco dříve, protože si Jakub přál věnovat tento čas svému synovi. Chtěl mu vynahradit dobu, kdy býval mimo domov, a pozvání ke králi se ukázalo být ideální příležitostí pro upevnění jejich vztahu.

Krčma Na Rozcestí byla zájezdním hostincem a oblíbeným místem poutníků, kteří cestovali na hrad. Dnes tu však panoval klid, jen v rohu u stolu seděl osamělý host, popíjející sklenici červeného vína. Jakub v něm ale poznal svého kamaráda z městských trhů, kde se často potkávali, a spěchal ho pozdravit. Když ho muž upozoroval, rozzářil se mu obličej, rychle vstal a šel příteli naproti. Pevný stisk rukou pak dával tušit, jak moc je oba těší toto nenadálé setkání.

„Kde se tady bereš?“ zeptal se rozrušeným hlasem jeho parták z trhů.

KAPITOLA VII

NÁVRAT

Pouze jediný den byli naši poutníci pryč z domova, ale jednalo se o chvíle naplněné tolika událostmi, že měl Joel pocit, jako by obešli celý svět. Sotva se ocitli v klidu a bezpečí domova, začal přemýšlet o tom, co všechno mu jejich cesta přinesla. Byl překvapen, kolika odpovědí se člověku může dostat, když vyrazí na jednu zdánlivě obyčejnou toulku rodným krajem. Uvědomil si, že každé putování je příležitostí, jak nalézat cesty k sobě samotnému, a současně upevněním lásky k domovu.

„Joeli, je všechno v pořádku?“ zeptala se Marie, když si všimla, jak je do sebe chlapec ponořený.

»Ano, maminko, jen mi najednou dochází, kolik jsme toho viděli. Ale počkej, něco jsem ti přinesl.«

Nato vyběhl ven pro perníkové srdce, které mu Jakub nechal na zápraží, když se předtím rozeběhl za maminkou. Marii pak dojímal pohled na chlapce, jenž ve svých ručičkách svíral takový dárek. Se zamženými očima jej pevně objala a dala mu pusu.

„Už se moc těším, až mi budete s tatínkem všechno vyprávět. Jsem opravdu zvědavá,“ pověděla a přitom se otočila na Jakuba.

Ten si obou tak užíval, že úplně zapomněl na chudáka kočího. Rychle proto vyběhl ven, aby mu poděkoval a dal ujištění, že se může vrátit na hrad. A snad až nyní měl pocit skutečného zakončení jejich poutě.

Rodinka tak byla opět pohromadě, ale Joel byl poslední dny raději sám. Největší klid potom nacházel ve svém pokojíčku, kde mu dělal společnost jeho milovaný kocourek. Rozjímal přitom o Rozárce, o návštěvě krále, ale také o muži na pohřbu či postarším páru, jenž s neuvěřitelnou odvahou a optimismem čelil protivnosti přírodních živlů. Uvědomoval si, jak obrovsky rozmanitý lidský život může být. Vtom mu přišla na mysl zvláštní představa, že si má vzít od táty pár kamenů. Přestože tím byl za-

